

Va venir de cop. D'un dia per l'altre.

No dic que no hi hagués hagut indicis. Unes vegades la Michka s'aturava enmig de la sala, desorientada, com si ja no sabés per on començar, com si de sobte li hagués marxat del cap aquell ritual que havia repetit tantes vegades. Altres vegades s'aturava enmig d'una frase, ensopegava, en sentit literal, contra alguna cosa invisible. Buscava una paraula i en trobava una altra. O bé no trobava res més que el buit, un parany que calia vorejar. Però durant tot aquell temps vivia sola. Autònoma. I continuava llegint, mirant la televisió, rebent algunes visites.

I llavors va arribar aquell dia de tardor, que res no havia anunciat.

Abans la cosa anava bé. Després ja no.

Me la imagino al seu pis de sostre baix, està sola, asseguda a la butaca. Darrere seu, les cortines estan tirades, però per l'escletxa s'endevina la llum de la tarda. La pintura de les parets està una mica esgrogueïda. Els mobles, els quadres, les figuretes als prestatges, tot al seu voltant sembla provinent d'una època llunyana.

Es diu Michka. És una dona gran amb aspecte de noia. O una noia que s'ha fet gran per inadvertència, víctima de la mala sort. Amb les mans, llargues i nuoses, s'aferra als braços de la butaca com si correués perill de caure.

De sobte uns quants bips travessen el silenci. La Michka sembla sorpresa, busca a prop seu, observa la polsera que porta al canell com si els sons poguessin sortir d'aquell objecte lleig i estrany que al final s'ha deixat posar.

Llavors se sent per tota la sala la veu de l'operadora de teleassistència.

—Bon dia, senyora Seld, li parla la Muriel, del servei de teleassistència. Que ha premut l'alarma?

—Sí...

—Que ha caigut?

—No, no.

—No es troba bé?

—No gaire, no.

—M'explica una mica què li passa?

—Tinc por.

—Em pot dir on és?

—A la sala.

—S'ha fet mal?

—No, però... Estic perdent.

—Ha perdut res?

La Michka s'agafa més fort, té la sensació que la butaca es gronxa sota el seu pes, llevat que sigui el terra que s'enfonsa. No contesta.

—Està asseguda?

—Sí, soc a la meva butaca. Però no em puc moure.

—Des de quan és a la butaca, senyora Seld?

—No ho sé, des d'aquest matí, em sembla. [...]